2. Et til foderstoffer bestemt produkt, der består af 90 % ikke-kemisk behandlet majsstivelse, 5 % kalciumklorid og 5 % magnesiumklorid, henhører under position 23.07 B I c 1 i den fælles toldtarif.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. september 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

A. O'Keeffe

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 8. JULI 1980 [1]

Høje Domstol.

I — I perioden fra den 19. november 1976 til den 18. oktober 1977 udførte firmaet Pesch, Voorthuizen, Nederlandene, til Det forenede Kongerige flere partier inddampet majsstivelse indeholdende 5 % kalciumclorid og 5 % magnesiumclorid. Firmaet køber dette produkt direkte hos en nederlandsk fabrikant og sælger det derpå i Nederlandene og andre steder til foderstoffabrikanter, som blander det i skummetmælks-eller vallepulver, der under navnet »Denkavit« anvendes som kalvefoder.

Dette produkt er omfattet af ordningen med monetære udligningsbeløb, hvilket vil sige, at det giver ret til ydelse af monetære udligningsbeløb, når det udføres fra en stat med en opskrevet valuta til en stat med en nedskrevet valuta, og når det indføres til en stat med en nedskrevet valuta fra en stat med en opskrevet valuta.

Ved udførslen fra Nederlandene, som har en stærk valuta, blev produktet af toldmyndighederne henført under toldposition 35.05 A. Denne position, der

1 — Oversat fra fransk.

figurerer i den fælles toldtarifs afsnit VI (»Produkter fra kemiske og nærstående industrier«), kapitel 35 (»Proteiner; lim og klister; enzymer«), har følgende indhold:

»Dextrin; *opløselig stivelse* og brændt stivelse«.

Selv om de ikke er omfattet af traktatens bilag II, skal varer, der henhører under denne position, i medfør af Rådets forordning nr. 1059/69 af 28. maj 1969 betragtes som fremstillet af landbrugsprodukter, hvilket betyder, at de er omfattet af ordningen med monetære udligningsbeløb.

Ved indførslen til Det forenede Kongerige var dettes kompetente myndigheder derimod på grundlag af undersøgelsesresultater, der hidrørte fra regeringens kemiske ekspert, af den opfattelse, at produktet på grund af sin sammensætning og bestemmelse skulle tariferes under positon 23.07 B I c 1.

Denne position, der figurerer i den fælles toldtarifs afsnit IV (»Produkter fra næringsmiddelindustrien . . .«), kapitel 23 (»Restprodukter fra næringsmiddelindustrien; tilberedt dyrefoder«), har følgende ordlyd:

»Foderstoffer med tilsætning af melasse eller sukker; andet tilberedt dyrefoder:

andre varer, med indhold af . . . stivelse . . . også blandet med andre produkter:

med indhold af stivelse på over 30 vægtprocent:

uden indhold af mælkeprodukter eller med indhold af mælkeprodukter på under 10 vægtprocent«.

Foderstoffer af denne art er ligeledes — som omfattet af »korn-sektoren« — omfattet af ordningen med monetære udligningsbeløb, men størrelsen af disse udgjorde kun godt halvdelen af de monetære udligningsbeløb for opløselig stivelse.

Artikel 2 a i forordning nr. 974/71 som ændret ved Rådets forordning nr. 1112/73 af 30. april 1973 bestemmer følgende:

»Når varer, der er udført en medlemsstat, er blevet indført i en medlemsstat, hvem de påhviler at yde et udligningsbeløb ved indførsel, kan den *eksporterende* medlemsstat betale de udligningsbeløb, der *skal* ydes af den indførende medlemsstat. I så fald ydes der intet udligningsbeløb af den *indførende* medlemsstat for varer med oprindelse i den pågældende medlemsstat . . .«

Efter at kongeriget Nederlandene havde underrettet Kommissionen om sin hensigt til at gøre brug af den nævnte mulighed i forbindelse med sin eksport til Det forenede Kongerige, og efter at denne medlemsstat havde givet sit samtykke, var alene de nederlandske myndigheder kompetente med hensyn til *udbetaling* af monetære udligningsbeløb ved indførsel til Det forenede Kongerige. Ved at indhente Det forenede Kongeriges samtykke til, at Nederlandene selv kunne udbetale de monetære udligningsbeløb, som normalt skulle have været ydet og udbetalt af Det forenede Kongerige, accepterede Nederlandene således risikoen for, at Det forenede Kongeriges toldmyndigheders tarifering afveg fra den, som anvendtes af de nederlandske toldmyndigheder.

For at hindre misbrug udøver den indførende medlemsstat imidlertid en vis kontrol. Ifølge bestemmelserne i artikel 11 i Kommissionens forordning nr.

1380/75 af 29. maj 1975 (som affattet ved Kommissionens forordning nr. 1498/76 af 25. juni 1976), der er udstedt i henhold til artikel 2 a i forordning nr. 974/71, er betalingen betinget af, at der føres bevis for, at produktet er blevet *angivet* i indførselslandet, det vil sige betinget af fremlæggelsen af det kontroleksemplar, som skal indeholde de i artikel 11, stk. 2, 2. afsnit, i forordning nr. 1380/75 anførte angivelser, hvorved det bekræftes, at varerne har nået deres bestemmelsessted.

Ifølge artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 gjaldt endvidere, at det pågældende bevis skulle tilvejebringes ved fremlæggelse af det i artikel 1 i forordning nr. 2315/69 omhandlede kontroleksemplar. Eksemplaret indeholdt en særlig rubrik, som skulle udfyldes med oplysning om, hvorvidt varerne var bestemt til at udgå fra Fællesskabets geografiske område eller til at overgå til forbrug i en medlemsstat. Det kompetente toldsted i den medlemsstat, hvor bestemmelsesstedet var beliggende, skulle i den hertil beregnede rubrik angive, at varerne var blevet anvendt eller ekspederet i overensstemmelse med anmelderens angivelser.

I medfør af artikel 10 i Kommissionens forordning nr. 223/77 af 22. december 1976 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende fællesskabsforsendelse og regler om forenkling af denne gælder med virkning fra 1. juli 1977 følgende:

»Afhænger anvendelsen af en fællesskabsforanstaltning vedrørende varers indførsel eller udførsel eller varers bevægelse inden for Fællesskabet af, at det dokumenteres, at de pågældende varer har opfyldt den foreskrevne anvendelse og/eller bestemmelse, skal denne dokumentation ske ved fremlæggelse af kontroleksemplar T nr. 5«.

Et eksempel på dette kontroleksemplar er indeholdt i den nævnte forordnings bilag VI.

Med virkning fra 1. september 1977 blev der ved Kommissionens forordning nr. 1556/77 af 11. juli 1977 i forordning nr. 1380/75 indføjet en ny artikel 10 a, hvis stk. 4 har følgende ordlyd:

»Såfremt de kompetente myndigheder ved produktets toldbehandling for overgang til forbrug antager en anden toldposition eller underposition end den, der er anført i forsendelsesdokumentet, underrettes afgangstoldstedet om, hvilken position eller underposition, der er antaget«.

Den 3. februar 1977 returnerede de engelske toldmyndigheder nogle kontroleksemplarer til de nederlandske toldmyndigheder. I forbindelse hermed attesterede de engelske toldmyndigheder, at toldformaliteterne var blevet opfyldt, og angav datoerne for varens overgang til frit forbrug i Det forenede Kongerige, idet de tillige nævnede deres afvigende opfattelse vedrørende produktets tarifering.

I overensstemmelse med de engelske toldmyndigheders opfattelse udbetalte det nederlandske organ, der er ansvarligt for gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik (Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten) til Pesch monetære udligningsbeløb på grundlag af positions 35.05 A for udførslen fra Nederlandene og på grundlag af position 23.07 B I c 1 for indførslen til Det forenede Kongerige.

Den 19. januar 1978 påklagede Pesch forgæves den trufne afgørelse. Den for College van Beroep voor het Bedrijfsleven anlagte sag er nu blevet forelagt Domstolen med henblik på en præjudiciel afgørelse af dels spørgsmålet om

kompetencen vedrørende toldtariferingen, dels spørgsmålet om selve tariferingen.

Det forenede Kongeriges regering har benyttet adgangen til at indgive et skriftligt indlæg for Domstolen i medfør af artikel 20 i statutten for Domstolen.

II — Sagsøgeren i hovedsagen anerkender, at de nederlandske myndigheder var *nødsaget* til at forsvare det fra deres eget standpunkt afvigende britiske standpunkt, og gør gældende, at den britiske importør ikke direkte kunne anfægte de britiske toldmyndigheders tarifering, og at importøren måtte overlade til den nederlandske eksportør at anlægge sag mod de nederlandske myndigheder.

Med hensyn til sagens materielle spørgsmål gør sagsøgeren i hovedsagen gældende, at det følger af »logikken« i ordningen med udligningsbeløb inden for landbrugssektoren, at ét og samme produkt ikke kan tariferes forskelligt i henholdsvis den udførende og den indførende medlemsstat.

Jeg er enig med sagsøgeren i hovedsagen i, at der i videst muligt omfang må sikres en ensartet anvendelse af ordningen med monetære udligningsbeløb og at forskelle må undgås.

Imidlertid vil jeg først beskæftige mig med spørgsmålet om toldtariferingen, det vil sige det andet af de præjudicielle spørgsmål, selvom det her nærmest drejer sig om faktum eller reglernes anvendelse i et konkret tilfælde — et problem, hvis løsning i første række henhører under Nomenklaturudvalget for den fælles Toldtarif, der blev oprettet ved Rådets forordning nr. 97/67 af 16. januar 1969 om de nødvendige foranstaltninger for ensartet anvendelse af den fælles toldtarifs nomenklatur.

Hvis Domstolen nemlig fastslår, at varer af den her i sagen omhandlede art — således som jeg mener — skal henføres under en bestemt position med udelukkelse af alle andre (jeg skal naturligvis ikke her komme ind på, om varen henhører under andre positioner end position 35.05 A eller 23. 07 B I c 1), vil Domstolens besvarelse — i hvert fald for så vidt angår den foreliggende sag — være bindende for både de britiske og de nederlandske toldmyndigheder; hvis den udførende medlemsstat nemlig ikke allerede er bundet af den indførende medlemsstats tarifering, vil den være bundet af Domstolens fortolkning. Endvidere gælder, at hvis det må antages, at der overhovedet *ikke har skullet udbetales monetære udligningsbeløb* — hvad dette problem angår, anser jeg i øvrigt formuleringen af det første spørgsmål for uforståelig — skal den udførende stat eventuelt kræve urigtigt udbetalte kompensationsbeløb tilbage.

Sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at de omstridte varer, som består af »opløselig stivelse« tilsat visse stoffer, omend de tjener som basisprodukt i kalvefoder, på grund af de tilsatte stoffer netop ikke kan benyttes *direkte*, og således ikke kan betragtes som »foderstof«. Subsidiært er sagsøgeren i hovedsagen under hensyn til Milchfutterdommen af 4. juli 1978 (Sml. 1978, s. 1597) enig i, at den foreliggende sag udgør et grænsetilfælde, og at der foreligger gode argumenter både for og imod anvendelsen af position 23.07 B I c 1, hvorfor den overlader spørgsmålets endelige afgørelse til Domstolen.

Det forenede Kongeriges regering har anført, at kun position 23.07 B I c 1 kan komme i betragtning. Komponenterne

kalcium og magnesium giver det pågældende produkt — uanset om der er sket inddampning eller ej — dets væsentlige karakter af foderstofkomponent. Dette støttes af Toldsamarbejdsrådets forklarende bemærkning C til position 23.07.

Kommissionen har anført, at på grund af selve den omstændighed, at produktet ikke blot indeholder opløselig stivelse, men tillige tilsætningsstoffer, som tjener til at gøre det specielt anvendeligt i kalvefoder (oplyst telefonisk af de britiske toldmyndigheder), udgør de pågældende varer et foderstof i den i position 23.07 B I c 1 anvendte betydning.

Kommissionen anfører endvidere, at efter at have foretaget en undersøgelse har de nederlandske myndigheder siden februar 1979 henført produktet under position 23.07. Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren i hovedsagen imidlertid bestridt rigtigheden af denne oplysning.

Efter min opfattelse kan det næppe hævdes, at det ved en blanding af den omhandlede art er indholdet af stivelse, som giver blandingen dens væsentlige karakter: som sagsøgeren i hovedsagen selv har erklæret, ville blandingens *direkte* indtagelse af kalvene uvægerligt have dødelig virkning på grund af dens store indhold af kalcium og magnesium. Det må således anses for at være disse stoffer, som giver blandingen dens væsentlige karakter.

For at et præparat kan henføres under position 23.07 B I c 1 skal det have et indhold af stivelse på over 30 vægtprocent: over denne grænse er vægtprocentens størrelse principielt uden betydning for tariferingen. I denne forbindelse forstår jeg ikke det argument, hvorefter der — på grund af indholdet af en komponent, der er et landbrugsprodukt — skal anvendes den tarifering, som medfører det største monetære udligningsbeløb ved henholdsvis opkrævning ved indførsel fra og udbetaling ved udførsel til tredjelande.

Hvis den virkning på produktets pris, som skyldes anvendelsen af monetære udligningsbeløb på prisen på det basisprodukt, som det er baseret på, og som faktisk indgår i dets sammensætning, er blevet fejlagtigt beregnet — herunder med skyldig hensyntagen til eventuel udbetaling af en produktionsrestitution — er dette et andet problem, som ikke kan løses gennem tariferingen.

Endelig er det intetsteds foreskrevet, at produktet — for at kunne henføres under denne position — som sådant, og uden tilsætningsstoffer, skal kunne anvendes til foderbrug; det er tilstrækkeligt, at det anvendes *i* foderstoffer.

Heraf følger, at et produkt som den omstridte vare ikke henhører under toldposition 35.05 A, som den udførende medlemsstat anvendte. Da henføringen under position 23.07 B I c 1 således må anses for korrekt ifølge den fælles toldtarif, bortfalder det første præjudiciele spørgsmål.

Jeg foreslår, at Domstolen træffer følgende afgørelse:

— Uden præjudice for Nomenklaturudvalget for den fælles Toldtarif's eventuelle stillingtagen henhører et produkt, der består af 90 % majsstivelse, 5 % kalciumklorid og 5 % magnesiumklorid, der har været undergivet varmebehandling og benyttes som præparat i et foderstof, under position 23.07 B I c 1 i den fælles toldtarif.